Rok 1912.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 4. lipca 1912.

Nr. 60.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. maja 1912 L. 170.711, w sprawie przedłużenia gminie m. Przemyśla koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie m. Przemyśla na dalsze lat trzy koncesyę z dnia 22. maja 1897 (Dz. u. kr. Nr. 32) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 61.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. maja 1912 L. 74.067, w sprawie przedłużenia gminie m. Rzeszowa koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie miasta Rzeszów na dalszych lat trzy koncesyę z dnia 22. maja 1897 (Dz. u. kr. Nr. 32) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 62.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. maja 1912 L. XVI b $\frac{1}{3}$/78, którem ustanawia się dalsze komisye powiatowe dla zalesień ochronnych.

Po myśli § 1 rozporządzenia wykonawczego z dnia 23. sierpnia 1909 (Dz. u. kr. Nr. 117 do ustawy z dnia 15. czerwca 1904, Dz. u. kr. Nr. 94.

c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym ustanawia dalsze komisye powiatowe dla zalesień ochronnych w siedzibach nastąpujących Starostw:

1. Brody,
2. Nisko,
3. Kolbuszowa.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 63.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. maja 1912 L. 73.215/12, w przedmiocie zezwolenia gminie Skała powiat Borszczów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Skała pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz.u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra rumu, koniaku, likieru i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Skała.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 64.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 31. maja 1912, L. 7488/pr., którem na mocy § 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Popiele powiatu Drohobyckiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Popiele* powiatu Drohobyckiego.

§ 2.

Przekroczenie przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 65.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 2. czerwca 1912 L. VIII a $\frac{680}{25}/2$, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 25. listopada 1911 Dz. u. kr. Nr. 3 ex 1912, o regulacyi potoku Białego stoku z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 2. maja 1912 l. 17.500.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 25. listopada 1911, Dz. u. kr. Nr. 3. z r. 1912 o regulacyi potoku Białego stoku z dopływami.

§ 1.

Regulacya potoku Białego stoku od gminy Płowe do stawu w Komarowie wraz z dopływami w powiatach Kamioneckim i Sokalskim jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być przeprowadzoną w myśl § 7 ustawy z dnia 25. listopada 1911, Dz. u. k. Nr. 3 ex 1912 przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1909, który preliminuje koszta robót na 1,970.000 K z uwzględnieniem zmian zaproponowanych w protokole komisyi reambulacyjnej z 30. czerwca i 1. lipca 1910, a zatwierdzonych reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 6. kwietnia 1911, L. 32.987.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

a) regulacya potoku Białego stoku od gminy Płowe do stawu w Komarowie na długości 29 km.;

b) regulacyę potoku Buczków na długości 10·7 km.;

c) regulacyę młynówki Ordowskiej na długości 10·3 km.;

d) 21 rowów osuszających i 5 rowów doprowadzających wodę do nawodnienia łącznej długości 47·813 km.;

e) wykonanie bocznych ścieków łącznej długości 9·787 km.;

f) budowę 12 mostów żelazno-betonowych, 2 kładek żelazno-betonowych tudzież 91 mostków i przepustów betonowych;

g) budowę 13 jazów żelazno-betononych, 4 syfonów i 9 poideł;

h) utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dziesięć i trwać ma od roku 1912 do roku 1921.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle wodne na potoku Białym stoku i dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 25. listopada 1911, Dz. u. kr. Nr. 3 ex 1912. Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 25. listopada 1911, Dz. u kr. Nr. 3 ex 1912 datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek kraju w kwocie 788.000 K w 10 równych ratach rocznych po 78.800 K od roku 1912 do roku 1921;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w maksymalnej kwocie 788.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w 10 równych ratach rocznych po 78.800 K od roku 1912 do roku 1921;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 394.000 K w 10 równych ratach rocznych po 39.400 K od roku 1912 do 1921.

W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki, zapadłe przed jej zawiązaniem, jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Rozwiązanie spółki lub wyłączenie poszczególnych gruntów ze związku spółki jest tylko o tyle dopuszczalne, o ile Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym na to się zgodzi.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. p. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe fuduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwrócona kontrybuującym czynnikom w stosunku do ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny itp., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obeznaną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Na podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania, lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytość II. klasy, przy podróżach drogowych 50 hal. za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierowników budowy, ich płace w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki, czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego. Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty robót, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15 każdego następnego miesiąca) przekładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winni kierownicy budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem. Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowane przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów a mianowicie które obce grunta, materyały itp. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów, lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcie darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych itp. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie według odnośnych przepisów kraj. ust. wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju upraw i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też z jego prawnym, albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego. W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania, po myśli postanowień § 87 kraj. ust. wodnej z dnia 14. mara 1875, Dz. u. kr. Nr. 38. przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą przez sądowe oszacowanie. Postanowienia tego paragrafu kraj. ust. wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie wywłaszczonych, spiszą kierownicy budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta uzyskane w drodze umów, lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadze-

nie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądźto w drodze licytacyi bądźto akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów mogą kierownicy budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącić przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy, prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza,
2. liczba robotników, według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur,
3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót tudzież początek i koniec robót,
4. odbiór materyałów budowlanych,
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą,
6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom,
7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dzienniki budowy mają być z końcem każdego tygodnia zamknięte, przedsiębiorcom do przejrzenia udzielone tudzież przez nich podpisane po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez nich zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi Państwa jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego, są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa, jak i Wydziału spółki.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące. Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdego okresu budowy mają żądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo tudzież z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy,

b) z kierownika budowy,

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa a dopiero wtedy kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom. Ministerstwu rolnictwa zastrzega się prawo wysyłania zastępcy technicznego do Komisyi kolaudacyjnych, w którym to celu Wydział krajowy winien we właściwym czasie donieść temu Ministerstwu o miejscu i dniu zebrania się każdorazowej Komisyi kolaudacyjnej.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorazowego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy, obliczoną na podstawie bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. p. p. Nr. 33 osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuty, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej Kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz kierownictwu budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887, Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 66.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 23. maja 1912 L. 75.939, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Samborze.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28 lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie

taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Samborze dla dorosłych na 1 K 50 h, a dla dzieci do lat 7 na 75 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 67.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. maja 1912 L. 73.216/12, w przedmiocie zezwolenia gminie Besko powiat Sanok na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Besko pobierać przez pięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 8 (ośm) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Besko.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 68.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. maja 1912 L. 77.632, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na Rabie w Dobczycach.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Wieliczce na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25/XV) do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Rabie w Dobczycach w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 69.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. czerwca 1912 L. 78.838/12, w przedmiocie zezwolenia gminie Borszczów powiat Borszczów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Borszczów pobierać przez lat sześć pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. Od napojów spirytusowych i miodu przez lat sześć w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych i których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 (szesnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 (szesnaście) K.

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K;

II. od jednego hektolitra piwa przez czas sześciu lat a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Borszczów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 70.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 18. czerwca 1912 L. 7863/pr., którem na mocy § 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Jabłonów powiat Peczeniżyn.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. kr. Nr 29 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Jabłonów powiat Peczeniżyn.

§ 2.

Przekroczenie przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.